Aº. 1832. | Nº. 66.

De uitgave van deze Courant geschiedt des Woensdags en Zaturdags, bij de GEZUSTERS SERRES. Het abonnement is ƒ 9,95 per Jaar.

Advertentiën worden aangenomen tegen 25 cents elken regel, mits op een regel van 75 cents geschreven. Bijdragen zullen met dankbaarheid ontvangen worden.

SURINAAMSCHE COURANT.

ZATURDAG, DEN 18den AUGUSTUS.

PARAMARIBO.

ALGEMEENE SECRETARIJ.

Den 17 *Augustus* 1832.

De Heer THOMAS SEVENOAKS, benoemd zijnde tot VAANDRIG der Divisie beneden *Commewijne*, heeft den voor die betrekking bepaalden Eed, in handen van Zijne Excellentie den Generaal Majoor Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen afgelegd.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

ADVERTENTIEN.

SCHEEPSTIJDINGEN.

Binnengekomen.

Den 9den dezer, de Nd. Am. Brik Caroline, Kapt. MYKEL à PARSONS, van Gloucester.

Den 14den, Z. M. Korvet *HIPPOMENES*, Kapt. ter Zee H. W. DE QUARTEL, van Curaçao; Passagiers: den Edel Groot Achtb. Heer Mr. PH. DE KANTER, *Procureur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen*, met deszelfs Echtgenoot en Kind.

Den 16den, de Nd. Am. Brik Fox, Kapt. C. SAUNDERS.

Uitgeklaard.

Den 13den, het Schip Wilhelmina en Maria, Kapt. J. J. BART; lading: 345 vaten Suiker, 196 balen schoone- en 24 dito vuile Katoen, en 4 kisten Indigo.

Idem, het Schip Anna en Louisa, Kapt. J. K. DE JONG; lading: 496 vaten Suiker, 19 balen schoone- en 31 dito vuile Katoen, en 85 balen Kakao.

Den 14den, het Schip Anna en Maria, Kapt. D. STEENKELD; lading: 505 vaten Suiker, 54 balen schoone- en 2 dito vuile Katoen.

Idem, het Schip Nicolaas Witsen, Kapt. J. R. LANGE; lading: 366 vaten Suiker, en 152 balen schoone Katoen.

Idem, het Schip Suriname, Kapt. L. J. LOUWERS; lading: 242 vaten Suiker, 6 balen heele Koffij, 324 balen schoone- en 9 dito vuile Katoen, en 7 vaatjes Oranjeschillen. — Allen naar Amsterdam.

Idem, het Schip Margaretha, Kapt. H. HAGERS, naar Rotterdam; lading: 264 vaten Suiker.

Den 15den, het Schip de Jonge Gerarda Cornelia, Kapt. B. JANSEN, naar Amsterdam; lading: 304 vaten Suiker, 43 balen schoone Katoen, 25 dito Kakao, en 935 pond Koper.

Den 17den Junij, is te Curaçao gearriveerd Z. M. Brik *PALAS*, gekommandeerd door den Luitenant der Eerste Klasse H. J. J. GALLET. En op den 6den Julij van daar naar het Moederland vertrokken Z. M. Transport-Schip *DORDRECHT*, gekommandeerd door den Kapt. Luit. F. JONKER.

NIEUWSTIJDINGEN.

Extracten uit BELGISCHE dagbladen van 2 Junij.

Journal du commerce d'Anvers. Een ongeluk, dat de noodlottigste gevolgen voor onze stad had kunnen hebben, heeft onze bevolking een kortstondigen schrik aangejaagd. Dezen ochtend (30 Mei) tegen half elf ure waren artilleristen op een der zolders van het nabij de Mechelsche poort gelegen kruidmagazijn bezig met het vervaardigen van lonten of vuurpijpen, toen eensklaps die brandstoffen ontvlamden. De werklieden vloden uit het magazijn en bragten den schrik naar buiten over, die zich alras door de gansche stad verspreidde. Gelukkiglijk keerden de spoedig van hunne vrees terugkomende werklieden, bijgestaan door eenige onverschrokken Ingezetenen en spuitgasten, weder naar het magazijn en dempten den brand.

Jongstleden Woensdag lag in den vroegen ochtendstond eene voor de Citadel of het Vlaamsche Hoofd bestemde kleine Hollandsche schuit voor anker bij Austruweel. Van die schuit werd eene aan een touw in het water drijvende korf los gesneden, en de 150 ℔ paling welke dezelve bevatte, zijn alhier ter markt verkocht. Vier visschers worden sterk van dezen diefstal verdacht gehouden. Men zegt dat de kommandant van het eskader voor de stad zich aan den gouverneur heeft beklaagd. Indien zoodanig het geval is, zullen voorzeker de dieven opgespoord en gestraft worden.

Dit blad behelst het volgende berigt uit Londen dd. 29 Mei: Wij vernemen dat met den gisteren van Holland aangekomen koerier instructien uit 's Hage zijn overgezonden aan den ambassadeur te Londen, met betrekking tot het hervatten der onderhandelingen met Belgie. Dit heeft plaats gehad ten gevolge eener den Koning van Holland te dier zake, na de ratificatie van Rusland gedane uitnoodiging, en de Conferencie gaat onmiddelijk vergaderen om dit onderwerp in beraadslaging te nemen.

MENGELINGEN.

DE ENGELSCHE GEHUWDE MANNEN.

Ik herinner mij eens te *Londen*, voor het glas van eenen prentverkooper, eene karikatuur gezien te hebben. Zij vertoonde eenen man, voor wien eene bijna ledige wijnflesch op de tafel stond; zijn hoofd rustte op zijne borst en hij was door den wijn in eenen zachten slaap gevallen; eene jonge vrouw zat bij den haard, haar hoofd leunde op hare hand, en onder haar stond: welk een aangenaam gezelschap heb ik hier. De teekenaar wilde te kennen geven, hoe weinig gezelschap de vrouwen van den eersten rang aan hare mannen hebben, en ik wil nu beproeven deze stelling nader te ontwikkelen.

De echt heeft in *Engeland* zeer veel overeenkomst met den weduwenstaat. Zie, hoe het die vrouw gaat, wiens echtgenoot Lid van het Parlement is; ten vier uren gaat hij derwaarts, blijft daar tot middernacht of wel later, is hij Lid van een of ander Committé, dan is het nog erger. De Regters, de Advokaten, de Procureurs, met één woord allen, die een zwarten rok en eene groote pruik dragen, — dit heer, dat in *Engeland* nog talrijker en vreesselijker is, dan bij ons, — laten insgelijks hunne kuissche wederhelft bijna het gansche jaar alleen: want, behalve hunne gewone bezigheden, zijn zij bestendig op reis van het eene Graafschap naar het andere, de een om te vonnissen, de ander om te pleiten. De Bankiers, Speculanten, Kooplieden en Fabrikeurs zijn even min bedacht om zich aan hunne vrouwen te wijden, de wisselkoers in de vreemde landen, het rijzen en dalen der fondsen, met een woord, de middelen om geld te winnen, houden hen geheel bezig; voor eenen Engelschen Fabrikeur heeft geene vrouw zoo vele bekoorlijkheid als eene Stoommachiene.

Maar niet alle Lords zijn Leden van het Parlement, alle rijke lieden zitten niet in het Lagerhuis, alle zijn geene Regters of Kooplieden, er bestaat eene welvarende, zeer rijke klasse, wier eenige bezigheid is, dat zij er geene heeft. Zeer wel, maar de arme vrouwen hebben het daarom niet beter. De gehuwde man leeft te *Londen* als of hij niet gehuwd was, voor het eten wandelt hij in Bondstreet, of rijdt in Hijdepark, hij eet in het koffijhuis met zijne bekenden, hij is Lid van twee of drie Klubs, daar brengt hij steeds den avond door, en vaak verlaat hij die slechts, om in een speelhuis naar de mode den nacht aan de speeltafel door te brengen.

De maand Julij nadert, en de mode, welke in het begin van Februarij de rijke familien, die den zoogenoemden bon ton bepalen, naar *Londen* gedreven had, jaagt hen nu weder voor zeven maanden uit de stad; want wanneer de zitting van het Parlement is afgeloopen, dan zou het schande zijn nog in de hoofdstad gezien te worden. Men liep gevaar JAN ZONDER LAND genoemd, of wel voor een man gehouden te worden, die geene bekenden had, bij wien hij den zomer kon doorbrengen, of voor iemand die geen geld genoeg bezat, om naar het bad of het vaste land te kunnen gaan, maar men kan echter in *Engeland* niets ergers van iemand vertalen, dan dat hij niet rijk is, en derhalve trekt ieder naar zijne landgoederen, of bezoekt zijne bekenden.

Zij, die zeer rijk zijn, weten zich op hunne kasteelen de vermaken van Londen te verschaffen, de anderen echter — en deze maken de meerderheid uit — leven zeer zuinig, om weder te kunnen schitteren, als zij in de hoofdstad terug gekomen zijn.

Maar laat ons weder tot de arme verlatene vrouwen terugkeeren. Men zal mogelijk denken, dat zij in deze zeven maanden hare mannen meer bij zich zullen hebben — thuis

minder dan dit. Hare boeren en meesters jagen van den morgen tot den avond, met de Edellieden van het land in de nabuurschap, vermoeid en afgemat komen zij laat met een paar jagers te huis, die van niets weten te spreken, dan van de listen van den vos, van de heggen en sloten, over welke zij gesprongen zijn, en van de stukken wild, die zij geschoten hebben, en van hetgeen op de jagt is voorgevallen. Dit gesprek moet zeer, aangenaam voor eene vrouw zijn! zij staat dus ook, zoodra mogelijk, van de tafel op, en laat hij haren gemaal die gasten, welke even zulke goede drinkers, als moedige jagers zijn.

Dat de Engelsche vrouwen zoo algemeen verwaarloosd worden (want het spreekt van zelve dat ook hier uitzonderingen plaats hebben,) is wezenlijk in het oog loopend; want zij bezitten alle eigenschappen om de mannen te boeijen. Haar ontbreekt ja de vrije beweging en de gratieuse houding der Fransche dames, maar hare wezenstrekken zijn zeer schoon, en hare tint heerlijk. Volkomene schoonheid wordt alom zelden gevonden, maar volstrekte leelijkheid is in *Engeland* zoo goed als onbekend. Zij zijn echter niet alleen fraai, maar ook beschaafd, in het dansen, zingen, de muzijk en het teekenen, hebben alle min of meer vorderingen gemaakt; zij verstaan verscheidene talen, en het is zonderling, dat, terwijl de meeste Engelschen het Fransch vreesselijk radbraken, de meeste dames het vrij goed spreken. Zij zijn ook geene vreemdelingen in de Geschiedenis en Aardrijkskunde, ja zelfs verscheidene bezitten wetenschappelijke kundigheden. Zij zijn voorbeelden van matigheid, en drinken zelden meer dan twee kleine glazen wijn op het dessert. Het is dus eene schandelijke lastering, als men haar van onmatigheid beschuldigt. Hij, die dit doen kan, kende zeker slechts die vrouwen van het gemeen, die door een glas jenever haar verdriet voor eenige oogenblikken pogen te verdrijven.

De Engelsche getrouwde mannen van de lagere klassen, schenken aan hunne vrouwen ook niet veel oplettendheid. De winkeliers zijn den ganschen dag in hun beroep bezig, hunne vrouwen worden bijna nooit in den winkel gezien, en des avonds moeten zij hunne rekeningen opmaken. De kunstenaars en handwerkslieden brengen, als de dag is afgeloopen, liever den avond in de herberg door, dan in het gezelschap hunner vrouwen. Zij komen dan, zoo niet geheel, dan toch half dronken te huis, er ontstaat twist en gekijf, en de vrouw wordt geklopt, wettig geslagen; want de Engelsche wetten veroorloven den man zijne vrouw te slaan, als de stok, die hij bezigt, niet dikker dan een duim is. Eene vrouw, die elken avond door haren man geklopt werd, was weggeloopen. Haar man, dien het spelen met den stok niet zoo mishaagde als haar, wist haar verblijf te vernemen, en bragt haar voor den regtbank van zijn kerspel, opdat zij weder onder de echtelijke tucht zou gebragt worden. De vrouw verklaarde, dat zij voor geen goed ter wereld weder bij eenen man wilde wonen, die elken avond dronken te huis kwam, en haar dan telkens klopte. De man, een ware Herkules, antwoordde, dat hij haar nooit anders, dan met een stok, die een duim dik was, had geslagen. Ja, riep de vrouw, terwijl zij zich tot den Regter wendde, maar gestrenge heer! beschouw zijn duim eens, die is bijna zoo dik als mijn arm. — Evenwel werd zij, volgens de wet veroordeeld, om weder tot haren man terug te keeren. Hoe veel gelukkiger is dus het lot der Hollandsche vrouwen, hoe benijdenswaardig in vergelijking van dat der Engelschen! Maar men gewent aan alles.

UITTREKSELS UIT HET CHINESCHE STRAFWETBOEK.

Elk die de bestaande regering poogt om ver te werpen, het paleis, den tempel of het kerkhof van den Keizer te verwoesten, zal, hetzij hij hoofd der bende of slechts medehelper is, eenen langzamen en smartelijken dood sterven, waarbij het aan den scherpregter wordt overgelaten, zijne gansche verbeeldingskracht in te spannen, om de pijn van den misdadiger te verlengen, of te doen stijgen. Alle mannelijke naastbestaanden van den schuldigen, die zestien jaren bereikt hebben, waar die ook mogen wonen, hetzij zij ziek en oud zijn, of niet, worden onthoofd, zijn zij echter nog geene zestien jaren oud, dan worden zij als slaven onder de hooge Staatsambtenaren verdeeld. Het vermogen der gestraften valt der Regering ten deel. Over de kinderen van den hoogverrader, als zij nog geene zestien jaren en geheel onschuldig zijn blijven in leven, en zijn tot de dienst des Keizers bestemd, zoo dat zij in de uiterste vertrekken der gebouwen van de residentie als gesnedenen worden aangesteld.

Onder de hoogverraders behooren ook de aanhangers der associatien. Degene die aan eene nationale vereeniging, of een broederschap deel neemt, hetzij hij al of niet door bloeddrinken en wierookbranden ingewijd is, wordt als een rebel beschouwd, de Opperhoofden verliezen het hoofd, en de overige worden gebannen of aan de kaak gezet. Het kan echter gebeuren, dat men niet weet of eene vereeniging, als eene associatie, of als een onschuldig gezelschap moet beschouwd worden. Het wetboek voorziet ook in dit geval. Wanneer namelijk jonge sterke lieden in dit gezelschap zijn, dan is dit een onwederlegbaar bewijs van deszelfs strafbaarheid. Men behandelt echter het strengste de associatie van hemel en aarde, dit is het gezelschap der drieenheid; men heeft ook deszelfs opperhoofden meermalen ter dood gebragt, echter wordt zij steeds talrijker, en zou onder de regering van den vorigen Keizer bijna de heerschappij van den hemelschen schepter hebben doen eindigen.

De wet tegen de heiligschennis is in *China* even zoo streng, als voorheen in *Frankrijk*. Wie eenig heilig gezelschap ontvreemt, wordt met den dood gestraft, zoo ook wie op het Keizerlijk kerkhof eenen boom beschadigt.

De groote dieven hangt of wurgt men ten minsten, in *China*, maar de kleinen laat men niet loopen. Voor eenen diefstal, die veertig oncen zilver bedraagt, krijgt men tachtig stokslagen. Bij den eersten diefstal wordt de schuldige op den linker arm, bij den tweeden op den regter arm gebrandmerkt, en bij den derden geworgd. Gelijk in *Frankrijk*, en anders in *Engeland*, wordt hij, die zijne naastbestaanden besteelt, niet zoo streng gestraft, als een andere dief. Steelt iemand een paard, en de gansche stal volgt, zoo moet hij slechts voor één paard boeten, is het paard echter toevallig eene merrie, en men ziet het veulen de moeder vergezellen, dan heeft de dief zoowel het veulen als de merrie gestolen.

CRIMINELE PROCESSEN TEGEN DIEREN.

In het jaar 1266, werd een varken te *Fontenay aux roses*, op bevel van den ambtenaar der Justitie, levend verbrand, omdat het een kind had opgevreten.

In 1386, velde de regter van *Falaise* dit vonnis, dat een varken, dat den arm van een kind gebroken, en hetzelve in het aangezigt gebeten had, eerst een poot en vervolgens de kop zou afgehouwen worden. De executie geschiedde op het plein voor het Stadhuis, en kostte tien sous en zes deniers, men had het dier vooraf kleederen aangetrokken.

In 1389, werd te *Dijon* een paard, dat zijnen meester had omgebragt, ter dood veroordeeld.

Men vindt, ook nog in veel lateren tijd, sporen van deze zonderlinge regtspleging.

Caspard Baillij, Advocaat te *Chanterij*, gaf, in het jaar 1668, eene uitvoerige Verhandeling over Processen van deze soort uit, in welke de voorschriften, die bij de beschuldiging, verdediging en het vonnis in acht genomen werden, opgeteekend zijn.

Chasseneux, President bij het Parlement van *Provence* behandelt, in een in 1531, verschenen werk, de vraag: of dieren voor de criminele regtbank getrokken kunnen worden? en beantwoordt deze vraag bevestigend. Hij haalt uitvoerig een Proces aan tegen de meikevers in *Beaone*, en nog andere regtsgedingen van deze soort, bij voorbeeld, de geregtelijke vervolging der slakken te *Autum* in 1487, te *Lijon* in 1500, en tegen de rotten, te *Autum* in 1488. *Chasseneux* had zelf de eer, de verdediging der rotten te voeren. Na dat zij plegtig ingedaagd waren, zocht hij herhaalde reizen uitstel te verkrijgen. Eerst stelde hij voor, dat ééne indaging niet genoeg was, dewijl zijne klienten door een aantal Dorpen verstrooid waren. Men stond hem dus eene tweede indaging toe, en deze werd in iedere gemeente na de mis openlijk voorgelezen. Toen de verleende tijd verloopen was, stelde de regtsgeleerde voor, dat de rotten onmogelijk verzamelen konden, dewijl het geraas van dit Proces hunne vijanden, de katten, op de been gebragt had, die nu op hen op alle wegen en paden loerden. Toen eindelijk zijne uitvlugten niets meer bateden, appelleerde hij aan de menschlievenheid en regtvaardigheid van het regt.

Het Parlement van Parijs, was in dit opzigt niet wijzer, dan de regtbanken der Provinciën. Zoo veroordeelde het, in 1604, eenen ezel tot den strop. Ik zou gemakkelijk nog een aantal voorbeelden van deze soort kunnen aanhalen, maar ik wil slechts aanmerken, dat, terwijl de regtbanken zich met deze zonderlinge regtsgedingen bezig hielden, de wetgevers ernstig en ijverig streefden, om een eigenlijk wetboek voor dezelve te ontwerpen.

De Fransche revolutionaire dagbladen, die zoo ongaarne zien dat onze Koning standvastig blijft weigeren het traktaat der vier en twintig artikelen te teekenen, dat zoo voordeelig is voor hunne geliefkoosde mede oproermakers, de Belgen, hebben Koning *Willem* den Eersten, den naam gegeven van *Willem* de hardnekkige of *Willem* de koppige. Deze naam verdient hij even zoo, zeggen zij, als zijn voorvader Prins *Willem* den eersten, den naam verdiende van *Willem* den zwijger, welken naam hem door *Philips* II, gegeven was, wijl deze Spaansche Koning nimmer achter zijne geheimen wist te komen, in weerwil der moeite die zijne spionnen zich gaven om iets van 's Princen geheime plannen te ontdekken.

De Fransche revolutionairen mogen echter Koning *Willem* noemen zoo als zij willen, in de oogen van den Nederlander zal hij, die zoo standvastig de regten zijn volks blijf handhaven, den naam dragen van *Willem* de standvastige.

PLAATSVULLINGEN.

Twee hovelingen met elkander wandelende, ontmoetten eenen boer, die zijnen ezel deerlijk sloeg; met medelijden voor dit arme beest begaan, zeide zij tot den boer: »mijn »vriend, gij zijt wel wreedaardig dit arme »dier zóó te mishandelen." De boer nam hierop eerbiedig den hoed af, wendde zich tot den ezel, en zeiden tot denzelven: »Vergiffenis mijnheer de ezel, ik wist niet »dat gij vrienden aan het Hof had."

Een zeker bisschop aan het hof zijnde, werd eene lady gewaar die zeer dik, en in gesprek was met de gewezene prinses weduwe van Wales, en zag aan het ander einde des vertreks een' zeer aardig jongeling, welke hem beide toevallig vreemd waren. Hij vervoegde zich met een zeer vleijend voorkomen tot den jongen edelman, en vraagde hem, na eenige pligtplegingen, of hij ook wist wie die vette zeug was, die met Hare Koninklijke Hoogheid in gesprek was. »Ja, Mylord," hernam de jongeling met deftigheid, »die vette zeug is de gemalin »des ambassadeurs van Zweden en moeder »van het jonge biggetje, dat de eer heeft »met uwe Lordschap te spreken."

Sterven is de eenigste schoone daad van een Gierigaard en Woekeraar.